

ТЪЛКОВАНІЕ.

Тѣа двама слѣпцы чѣвали отъ хората, чи Христосъ прави голѣмы чѣдеса, повѣрвали чи той е Месіа, за когото пишаха пророцитѣ за тѣй отидоха на онзи пѣтъ отъ дѣто щѣше да мине Исусъ, и като усѣктили чи минѣва, начали да выкатъ съ голѣмъ гласъ: Исусе сыне давидовъ помилвай ны, исцѣри нашиятѣ очи да видиме и нѣе този свѣтъ. Нарекли го Исусъ като Бога, а сынъ давидовъ като человекъ. И пакъ нарѣкли го сынъ давидовъ: защото Богъ бѣше рекалъ, чи Христосъ ще се роди отъ давидовото племе, както се роди отъ сватая дѣва Маріа, която бѣше отъ племето давидово. И тѣй Христосъ като имъ отвори очитѣ, тѣ го познаха и го почитаха като Бога.

Видите ли какъ Христосъ не исцѣри слѣпыйтѣ на пѣтъ, но чака да влѣзнатъ въ къщи, само да не рекатъ завистливыйтѣ Евреи, чи прави това на пѣтъ, за да го хвалатъ человекыйтѣ. И като влѣзли въ тѣзи къщи, която была на едного вѣрнаго человека, попиталъ ги Исусъ и рекалъ: вѣрвате ли чи мога да ви отворя очитѣ? Не Христосъ чи не знаалъ тѣхнатъ вѣръ, но питалъ ги, за да подкани съ това дрѣгитѣ на вѣра: защото Христосъ не правеше чѣдеса само за болныйтѣ, но по много за да гледатъ дрѣгитѣ и да повѣрватъ. И тѣ като рекоха вѣрваме господи, познали го чи той е истинный Богъ, за тѣй и полѣчили исцѣленіе: защото, който иска съ вѣръ сичко полѣчва, като тѣзи слѣпцы, които исцѣри христовата всеилна рѣка като а упрѣ до очитѣ имъ. Тѣй е голѣмо укореніе на Еврейтѣ, защото слѣпыйтѣ по гласа познали Христа, а Еврейтѣ глѣдали съ очитѣ си толко чѣдеса, и пакъ не го познали. Понеже завистьта бѣше имъ заслѣпила разумъ, за тѣй и Христосъ да не подигне тѣхнатъ зависть по много, рече на слѣпыйтѣ да не казватъ никомъ това чѣдо, и да не го хвалатъ человекыйтѣ. Съ това Христосъ учи насъ, да бѣгаме отъ человекескътъ славъ, а не сами да искаме да на хвалатъ хората. Но слѣпыйтѣ като благодарни за своето исцѣленіе, не покрили неговото добро, но проповѣдали го на сичкитѣ хора. Тѣй е за насъ единъ примѣръ, който ны счи, кога направиме нѣкоя добринъ, да не искаме хвалъ и славъ, а кога полѣчиме отъ дрѣгиго нѣкоя добринъ да не мѣлчиме нити да крѣиме нашего благодѣтеля, но авно да го проповѣдаваме като тѣзи слѣпцы, които Христосъ исцѣри съсъ своѣтъ вла-